

IM088 - Seminář kritiky a on-line publicistiky (prezenční, JS 2010)

Vyučující: Jan Miessler (miessler@fss.muni.cz)
(liché čtvrtky, učebna N21, začátek 15:50)

Druhé setkání (semináře)

D.Ú.: Rozbor recenzí

- **Kamil Fila (Aktuálně.cz): At' žijí rytíři, co proměňují středověk v lunapark**
<http://aktualne.centrum.cz/kultura/film/receenze/clanek.phtml?id=649669>
- **Antonín Tesař (Cinepur): Louise - Michel / Čertík v krabičce**
<http://www.cinepur.cz/article.php?article=1709>

Vybrané příspěvky z blogů (1)

Jazzové pondělky: Big band Brno

V pondělí 1. 3. V Metro Music klubu začíná náš Jazzový týdeník. Jako první jsem si vyzala na mušku Big Band Brno. Tento dvaceti-členný orchestr pod vedením Rudolfa Šmahela hraje převážně jazz a swing. I na pondělním jazzovém koncertě se věnoval orchestr převážně těmto hudebním směrům, avšak v netradičním pojetí.

Složení Big Band v plném obsazení jsou čtyři trumpety, stejný počet trombónů, pět saxofonů, piano, kontrabas a bicí. Na větších akcích mají také sólistu, v tomto případě to byla Gábina Kočí. Za zmínku stojí snad jen výkon trumpetistů a celkový pokus Šmahela o sladění orchestru, který i přes velkou snahu, nebyl k ničemu. Zpěv sólistky neladil s orchestrem, přehnaný pokus o pozměnění barvy a výrazu hlasu trhal uši nejen odborníkům. Celkově bych její výstup přirovnala k vesnické zábavě.

Od jazzu, a o to více od swingu, se očekává energie, pozitivní nálada, hudba má vybízet nejen k poslechu, ale i k tanci. Big band působil staticky, bez života. Jako by hudebníci postrádali chuť hrát a projev neměl žádný šmrnc. Setkala jsem se s tímto orchestrem poprvé a doufám, že to bylo jen šlápnutí vedle a jejich další koncerty budou na „vyšší“ úrovni. Příští týden Metro uvítá Junior Big Band a budu doufat v lepší kulturní zážitek, abych na svém blogu mohla už jen chválit.

Vybrané příspěvky z blogů (2)

Rammstein Tour

Vydání singlu “Pussy” z nového alba “Liebe ist für alle daa” a jeho následného [videoklipu](#) plného necenzurovaného tvrdého porna vyvolaly přesně ty reakce, o které se kapela snažila. Plná media o zvrhlostech kapely a lidská potřeba drbů podpořila úspěch a povědomí o Rammstein.

Koncert v Ostravě

Abychom si ujasnili podstatnou věc: Rammstein v žádném případě nedělají koncert jako takový; je to SHOW v plném významu slova. Otevírací píseň “Rammlied” ve vyprodané ČEZ Aréně (téměř 12 tisíc diváků) potvrdila výše uvedené. Přes celé podium umístěný černý sadrokarton bránil pohledu na scénu - byl rozsekán krumpáči, sekýrami a dokonce i svářecím zařízením samotnými muzikanty zpoza stěny. Dav šílil. Hutnost zvuku, byla podporována extra hlasitými dělbuchy, plameny a kouřovou a světelnou show - vše sladěno do poslední doby s hudbou. Zvuk samotný se v hale mimořádně vydařil. První polovina plná písní z nového alba, dále pak hity z alb předchozích. Rammstein nezahálí a přes všechna skeptická očekávání, zda se již nebudou opakovat, jsem byl velmi potěšen a udiven, kam ještě se dá zajít, co nového ještě kluci můžou vymyslet a vůbec zrealizovat.

“Nejprv jsem nevěděl zda na koncert jít a platit v celku drahé vstupné, teď toho nelituji a naopak jsem moc rád, že jsem do koncertu investoval. Je obdivuhodné, co všechno divák na koncertě dostane zdarma k dobré hudbě” říká fanoušek Roman z Brna.

Má zkušenost s Rammstein začala v roce 2001 kdy předskakovali AC/DC v Praze, poté jsem je viděl na živo ještě 4x a pochopil jsem nadsázku a podstatu Rammstein. Šest studiových alb a jejich prodejnost i v dnešní době je důkazem úspěchu a kvality. Po tom všem můžu říci, že jsou stále schopni ohromit a s německou pilností a precizností dotáhnout show k naprosté dokonalosti. Zpěvák Till Lindemann již není pouhý “vypravěč”; melodický hluboký zpěv stoupl na kvalitě. Vyhranost celé kapely se posunula dál a dnes je kapela Rammstein na vrcholu světové hudební scény.

Vybrané příspěvky z blogů (3)

[Andy Warhol a Velvet Underground: vizionáři AV klubové tvorby](#)

Mezi lety 1965 – 1967 se newyorská hudební skupina Velvet Underground stala důležitou součástí multimediální show Exploding Plastic Inevitable, projektu, kterým Andy Warhol oživil utopistickou vizi Gesamtkunstwerku. Hudba Velvet Underground byla vzácným spojením rock n rollové syrovosti s klasickým hudebním vychováním, které do skupiny vnesl John Cale za pomoci elektrické violy. Zvuk obohatily zejména Caleovy zkušenosti z působení v hudebních tělesech avantgardisty La Monte Younga a obsese k dílu experimentálního skladatele Johna Cage.

Role Velvet Underground v rámci Exploding Plastic Inevitable spočívala v hudebním doprovodu promítaných snímků. Stejně jako v éře němého filmu, i v tomto případě byl kladen velký důraz na narativní schopnosti hudby, jejíž režné melodie vhodně doplňovaly bizarní promítané obrazy. „Právě proto, že je hudba sama schopna nést emoční a narativní obsahy, tak může po způsobu gesamtkunstwerku doplňovat a umocňovat vyprávění filmové.“^[1] Velveti by se tedy dali považovat za jednu z prvních nonartificiálních skupin využívající plnohodnotné^[2] audiovizuální prezentace.

V hudebním kontextu se multimediální show v souvislosti s proniknutím elektronické hudby do pop kultury změnila v novou formu hudební produkce. „Audiovizuální kultura se může zvrhávat a také se zvrhává do totální náhražky, do jakési permanentní pornografie, totiž předvádění nedostupného a zakázaného pro ty, kdo selhávají při konfrontaci s každodenní skutečností. Audiovizuální kultura může být a mnohdy je rafinovanou formou ohlupování a otupování, způsobem nebývalého podrobení člověka trhu. Zároveň však otevírá nespočet nových výhledů, vytváří nový druh zkušenosti, umožňuje nejširším vrstvám zážitek spoluúčasti na tvorbě kultury a v neposlední řadě je rodícím se novým jazykem.“^[3] Na současné klubové scéně se audiovizuální kultuře věnuje například večer [Akropolismultimediale](#) pořádaný v pražském Paláci Akropolis. Nonsencové projekce, světelné efekty a teatrální působivost audiovizuálních vystoupení jsou výsledkem kulturních událostí, které se v polovině 60. let pod dohledem Andyho Warhola odehrály v newyorském Down Townu.

- ^[1] Kudláč, Jakub. „Hudební doprovod v éře němého filmu“. In: His Voice 1, 2009, s. 8.
- ^[2] Psychedelické San Francisco, které je často považováno za domov zábavních vizuálních experimentů, bylo při první návštěvě Exploding Plastic Inevitable pouze chudým příbuzným jeho intermediality. Kytarista Sterling Morrison později řekl: „Světelnou show ve Fillmore Auditorium jsme ve skutečnosti vymysleli my. Nevymyslel to ani Bill Graham, ani žádný jiný sanfranciský promotér. Když jsme se tam objevili měl tam akorát diaprojektor s fotkou měsíce. Řekli jsme mu: Sorry, Bille, ale tohle světelná show není.“ Bockris, Victor. *The Velvet Underground: Nadoraz*, s. 90.
- ^[3] Blažek, Bohuslav. *Vzniká nová audiovizuální kultura*. In: Hudba na pomezí. Ed. by Dorůžka, Petr, s. 261.

Vybrané příspěvky z blogů (4)

Imaginárium Dr. Parnasusse

V tomto článku bych si rád vzal na mušku nejnovější film Terryho Gilliana – Imaginárium Dr. Parnasusse. Příběh vypráví a nekonečné sérii sázek mezi bývalým mnichem – doktorem Parnasusem (Christopher Plumer) a ďáblem (Tom Waits), jež se táhne napříč celým věkem lidstva. Podstata sázek spočívá ve získávání duší. K tomu slouží magické zrcadlo, v němž lidé vidí svá nejtajnější přání a touhy. Je jen na nich zda zvolí nevinný a okouzující svět svých představ nebo podlehnou sobecké touze. Paradoxní je, že ačkoli ďábel průběžně vítězí, nikdy nenechá Parnasusse zcela prohrát, nýbrž mu nabídne další sázku. Tento postup má symbolizovat nikdy nekončící věčné utrpení, jakousi sysifovskou práci. Situace nakonec dospěje do fáze, kdy Parnasuss prohrává s ďáblem vlastní dceru a je ochoten udělat cokoli, aby ji získal zpět. Příběh se po úvodním intru odehrává odehrává v dnešní době, kdy doktor Parnasuss, jako vedoucí kočovné divadelní skupiny, projíždí městem na svém bizarním voze a snaží se prostřednictvím divadelních představení získat duše potřebné pro sázku. V té chvíli skupina zachraňuje pochybného majitele charitativní organizace Tonyho, o jehož původu však nemá zdání. Tony tvrdí, že trpí ztrátou paměti a přidává se ke skupině. Jeho obchodní zkušenosti a neodolatelné charisma mu nakonec pomohou vylepšit image divadelníků a záhy se stává v jejich kolektivu oblíbeným. Také se do něj zamiluje Parnasussova dcera Valentina. Po sérii příhod se získáváním duší nakonec dojde k odhalení Tonyho identity, jež jí sám uniká, neboť jeho charitativní organizace ve skutečnosti obchodovala s orgány dětí třetího světa. Shodou okolností se Tony v zrcadle ocitne v pronásledování pomstychtivým davem a dává se na útěk. Nakonec je dostižen na vrcholku strmé hory, kde se objevuje i doktor Parnasuss. Ten, obeznámen s Tonyho skutečnou identitou a faktem, že neustále uniká smrti, nakonec pomocí triku zbaví Tonyho jeho kouzelné píšťalky, která mu v tom pomáhá. Tony je konečně obvěšen a Parnasuss plní svou část dohody s ďáblem, který mu přislíbil jeho dceru Valentinu. K tomu však nedochází a Parnasuss se vydává na dlouhou pouť na jejímž konci se opět ocitá ve středu moderního velkoměsta, kde ho lidé dle jeho zchátralé vizáže pokládají za žebráka. Zde potkává dospělou Valentinu, ze které se mezitím stala skutečná dáma, avšak nemá dostatek odvahy, aby s ní promluvil. Zde příběh končí, v alegorickém vyznění, že ďábel, jež má mnoho podob, je v podstatě neporazitelným soupeřem. Na filmu je zajímavá především postupná proměna postavy Tonyho, v níž se v průběhu celého filmu vystřídají tři herci – Heath Ledger, Johnny Depp a Collin Farrell. V scénách uvnitř zrcadla může divák obdivovat nejdokonalejší počítačovou grafiku, která v případě návštěvy 3D kina dostává navíc další rozměr. Sám za sebe musím říct, že mě film jak po obsahové tak po vizuální stránce poměrně zaujal. Všem, kdo mají zájem o fantasy a tajemství, jež odhalí celou svou podobu až těstě před vyvrcholením rozhodně doporučuji jeho shlédnutí. Nebudete litovat.

Doporučení (1)

Nemělo by to být pouze popisné.

-> prezentujte vlastní názory a argumenty

Měla by být radost to číst.

-> nemělo by to vypadat jako seminárka

Nemělo by tam být zbytečně mnoho termínů.

-> měli by to chápat i obyčejní smrtelníci

Doporučení (2)

Opravdu tam dávejte odkazy.

Nekrad'te obrázky (autorská práva).

Nevkládejte adresy linků do textu článků.

-> Měl by to být klikatelný text, nikoliv neklikatelná adresa odkazu.

Doporučení (3)

Neskládejte k sobě slova, ale myšlenky.

Najděte si ústřední problém.

Pokud (si) kladete otázky, měli byste si dát práci pokusit se je zodpovědět.

-> neurčité a vyhýbavé závěry jsou zlo

Doporučení (4)

Nepište sami o sobě, pokud to není relevantní pro hlavní téma článku.

-> většinou lidi nezajímá, jak jste šli na koncert, ale jaký ten koncert byl

Každé slovo by mělo mít svůj důvod.

-> slova jsou jako schody na cestě k cíli

Snažte se ponořit co nejhloub.

-> povrchností je plný internet

Děkuji za pozornost!